

Igor Dolinka

SONATA A-MOL**BEATRICE URBANA***I. Adagio sostenuto*

Silazim na mračne, tihe dokove.
 Namreškani zeleni zraci
 Oštro prodiru u zenicu.
 Lebdiš kao mermerna gracija
 Nad usnulim mletačkim vodama.
 Ravnodušno je modar svemir u zrcalu.

Listam album lažnih fotografija.
 Smešila si mi se kao Isus detetu.
 Tvoje je oko različak u letnjem danu.
 Je li poklekla vera u nemoguće?
 Vrebao sam te kroz žbunje, kao uhoda,
 Zatečen svetlim čudom vaskrsenja.

Uveravao sam nasumične poznanike:
 Da nisi plod puke uobrazilje,
 Da nisam izmislio koordinate,
 Francuske idiome i broj telefona,
 Da su tragovi tvojih patika zauvek
 Iscertani svud po gradskim pločnicima.

Sada dosadno rominjaju mrke kiše:
 Tvoje suze koje si ponosno sakrila.
 Februar i košava biju sa istoka.
 Prisećam se kako si samo nemo plakala
 Do četiri ujutro, i sve do praskozorja.
 Maska osmeha negde je skliznula.

Kada sam te, dakle, prvi put video,
 Članovi porote zblanuto su se gledali.
 Očekujući ukor i smrtnu presudu,
 Branila si se odvažno litanijom reči.
 Grube radničke ruke na grudima
 Cedile su sok iz purpurnog grožđa.

Kažu mi da te stavim u herbarijum.
Ja ne znam kako. Čuo sam da cvet valja
Najpre ispresovati i osušiti
Temeljno, pre negoli počine pod
Papirom, bez sentimentalnosti i mrlja.
Herbarijum duša mrtav je kao pustinja.

Ali, ovaj cvet još čudno živi:
Rumena, bodljikava ruža Malog Princa.
Zauvek sam za njega odgovoran.
Dan je lepši kada mi dođeš
Na malu čajanku u mojoj glavi.
Od čelika mašine si me pripitomila.

Sad ptice sure ka severozapadu lete.
Motori mlaznih aviona grme monotono.
Modar je Atlantik i stratosfera
Nad oblacima prestarele Evrope.
Rastače se mrlja od purpurnog mastila.
Je li poklekla vera u nemoguće?

Uz suze koje sam ponosno sakrio,
Zatečen svetlim čudom vaskrsenja,
Vrebao sam te kroz žbunje, kao uhoda.
Tvoje oko beše različak u letnjem danu.
Smešila si mi se kao Isus detetu.
Noć mi sećanje malo-pomalo uzima.

Silazim na mračne, tihe dokove.
Namreškani zeleni zraci
Oštro prodiru u zenicu.
Lebdiš kao mermerna gracija
Nad usnulim mletačkim vodama.
Ravnodušno je modar svemir u zrcalu.

ÉIPHANIE

II. Allegretto

Kô starog majstora iskrzano platno
Promiču mi slike, vrtoglavim sledom,
Teme dočarane senkom, bojom bledom:
Pehar i jabuka, zidnog sata klatno.

Beznadni oblici tvore ovo stanje,
 Rađaju obrise, tela, lica nova;
 Savršeni su i mutni, poput snova –
 Neizvesnim čine svoje postojanje.

Gladno već je srce neshvatanja sito,
 Čežnjivom žestinom ono traži skrito
 Od reči stvoreno, nepisano znanje.

Tako i Sabato – nauci bi predan
 Kad shvati: svet privid isprazni je jedan
 U noći, što plete neprozirno tkanje.

QUANTUM ENTANGLEMENT

III. Presto agitato

Tutnje nadolazeće vojske sa severa
 Limeni ritam preteći dobuje
 Salve vodenih kuršuma i strela
 Nameću mi razne odluke i izbore

Spreman da potonem, izlazim u dvorište
 Iako pljusak šamara i gromovi bičuju
 Banoštorske proplanke i futoške sprudove
 Ja ne marim (ma, baš u inat svodu čeličnom...!)

I pomišljam:

Kiši li ovako sada i u *[classified]*?
 Spajaju li nas makar mrki kumulonimbusi?
 Šiba li okean isto ovako *[censored]*?
 Oblivaju li slapovi *[strogo poverljivo]*?
 Sedi li na terasi u betonskom predgrađu
 (Kao što je doma umela, u potpunom mraku
 Još jednu da popuši, onako pre spavanja
 Onu tanku, damsku, s aromom borovnice)?
 Pruža li levu ruku preko zarđale ograde
 Ne bi li orosila ružu, rasterala gusenice?
 Pruža li dlan da dočeka
 Iz crnog ništavila
 Ovu jednu bistru
 kap kiše?